

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **MUDr. H. Š.**
zastoupená JUDr. Janou Špačkovou, advokátkou
náměstí T. G. Masaryka 80, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2021, č. j. 46943/21/5200-10421-713068

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a napadené dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 16. 6. 2021, č. j. 1341243/21/2700-11480-609001 a č. j. 1341267/21/2700-11480-609001 potvrdil. Těmito dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň ve výši 25 000 Kč za 1. bonusové období a dále daň ve výši 19 500 Kč za 2. bonusové období.

I. Vymezení předmětu věci

2. Žalobkyně podala dne 3. 6. 2020 žádosti o pomoc společníkům malých s.r.o. podle zákona o kompenzačním bonusu. Na základě předmětných žádostí požadovala vyplatit kompenzační bonus za 1. bonusové období, tj. za období od 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020, ve výši 25 000 Kč a za 2. bonusové období, tj. za období od 1. 5. 2020 do 8. 6. 2020, ve výši 19 500 Kč. Žádosti byly podány ve vztahu ke společnosti MUDr. Š. H., s.r.o. IČ: X, sídlem X. Správce daně kompenzační bonus vyplatil dne 9. 6. 2021.
3. Správce daně na základě podaného přiznání společnosti MUDr. Š. H., s.r.o. k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019 zjistil, že tato společnost dosáhla čistého obratu ve výši 0 Kč. Správci daně na základě této skutečnosti vyvstaly pochybnosti o splnění podmínky kompenzačního bonusu podle ust. § 2a odst. 4 písm. a) zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kompenzačním bonusu“). Správce daně provedl postup k odstranění pochybností v souladu s ust. § 89 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a na základě jeho výsledku vydal dodatečné platební výměry, jimiž doměřil daň ve výši 25 000 Kč za 1. bonusové období a ve výši 19 500 Kč za 2. bonusové období, proti kterým se žalobkyně odvolala. Výsledkem odvolacího řízení bylo napadené rozhodnutí, na jehož základě byla odvolání žalobkyně zamítnuta a dodatečné platební výměry byly potvrzeny. Žalovaný přitom napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že správce daně postupoval při vydání dodatečných platebních výměrů v souladu s právní úpravou.

II. Obsah žalobních bodů

4. Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo dle jejího názoru založeno na nesprávném právním posouzení, je v rozporu s principem právní jistoty, s principem rovného zacházení, zákonnosti a legitimního očekávání.
5. Žalovaný, jak žalobkyně dále uvedla, se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s argumentací správce daně, který dodatečné platební výměry odůvodňuje tím, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání nároku dle zákona o kompenzačním bonusu, neboť obchodní společnost MUDr. Š. H. s.r.o. v podaném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za kalendářní rok 2019, tj. za zdaňovací období přecházející bonusovému období, uvádí na ř. 1 Tabulky K Přílohy č. 1 II. oddílu roční úhrn čistého obratu 0 Kč, a tudíž dle názoru žalovaného, jakož i správce daně, nemá žalobkyně jako společník této obchodní společnosti nárok na kompenzační bonus.
6. Žalobkyně zdůraznila, že považuje výše uvedený závěr žalovaného za nesprávný, a to z těchto důvodů:
7. Žalobkyně je skutečně jediným společníkem společnosti MUDr. Š. H. s.r.o. Tato společnost byla založena notářským zápisem sepsaným dne 26. 6. 2019 a k jejímu vzniku došlo dne 8. 8. 2019. Byla zřízena za jediným účelem, kterým je poskytování zdravotních služeb, a to konkrétně poskytování stomatologických služeb. Při poskytování těchto stomatologických služeb probíhá jako vedlejší činnost drobný prodej stomatologických pomůcek (zejména zubních kartáčků), proto byla zřízena také volná živnost (výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona). K prodeji těchto drobných stomatologických pomůcek dochází výlučně při poskytování

stomatologických služeb, když zákazníci jsou pouze pacienti, kteří se dostaví za účelem stomatologického ošetření. Bez současného poskytování stomatologických služeb tedy není tato volná živnost sama o sobě pro společnost jakkoli využitelná. Předpokladem udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb je v případě právnické osoby právě několikfázový proces, nutně sestávající z těchto fází: 1. založení společnosti (zde 26. 6. 2019), 2. udělení alespoň tzv. volné živnosti (bez platného živnostenského oprávnění nemůže nastat vznik společnosti, tedy její zápis do obchodního rejstříku a přidělení identifikačního čísla, což je však zase nezbytným předpokladem pro vyřízení žádosti o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb), 3. vznik společnosti (zde 8. 8. 2019) – tedy její zápis do obchodního rejstříku a přidělení identifikačního čísla, 4. získání potřebných souhlasů nezbytných k udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb ze strany Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (odbor zdravotnictví), a to zejména rozhodnutí o schválení provozního řádu zdravotnického zařízení vydané orgánem ochrany veřejného zdraví a provozní řád, dále doklady o bezúhonnosti a odborné způsobilosti osob oprávněných poskytovat zdravotní služby, potvrzení o tom, že zdravotnické zařízení je technicky a věcně vybaveno pro poskytování zdravotních služeb podle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, doklady k provozovněm atp. 5. podání žádosti o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje (odbor zdravotnictví), 6. po provedení správního řízení udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb ze strany Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (odbor zdravotnictví), 7. nabytí právní moci rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb ze strany Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (odbor zdravotnictví), 8. zápis předmětu podnikání „poskytování zdravotních služeb“ do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové a doložení rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb tomuto rejstříkovému soudu, vyhlášení výběrového řízení na uzavření smlouvy o poskytování a úhradě zdravotní péče ze strany Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (odboru zdravotnictví), na základě návrhu odvolatele (předpokladem je již pravomocné rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb), kde musí být poskytnuta minimální lhůta k podání přihlášky v délce alespoň 30 pracovních dnů ode dne jeho vyhlášení (to vše dle ust. § 47 zákona o veřejném zdravotním pojištění).

8. Dále žalobkyně konstatovala, že dříve, než byl výše uvedený proces dokončen a než bylo pravomocně uděleno rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb Krajským úřadem Královéhradeckého kraje (odborem zdravotnictví), jakož i dříve, než bylo ukončeno výběrové řízení uvedené pod bodem 9. výše, žalobkyně v rámci s.r.o. nemohla právně ani fakticky podnikat ve svém oboru, tedy nemohla (nebyla oprávněna) poskytovat zdravotní služby. Bylo by tedy dle jejího názoru nepřiměřeně tvrdé a v rozporu se smyslem opatření na zmírnění ekonomických dopadů koronavirové pandemie vyloučit žalobkyni z okruhu osob oprávněných k přijetí kompenzačního bonusu s odkazem na nesplnění podmínky dosažení obrátu alespoň 180 000 Kč, když s.r.o., ačkoli byla v roce 2019 existujícím daňovým subjektem, nemohla s ohledem na probíhající proces o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb vygenerovat žádný obrát, neboť k poskytování zdravotních služeb dosud nebyla předmětná s.r.o. oprávněna. Současně s ohledem na existenci s.r.o. nebyla žalobkyně oprávněna žádat o kompenzační bonus za sebe jako fyzickou osobu bez vazby na předmětnou s. r. o.
9. Pokud by žalovaný, jak žalobkyně dále uvedla, splnění této podmínky beze zbytku vyžadoval, aniž by vzal v potaz mimořádné okolnosti na straně žalobkyně, které jí

objektivně bránily vytvořit v rámci s.r.o. v daném období jakýkoli obrat, jednalo by se o nepřiměřenou tvrdost zákona, neboť zákonodárci nebyli schopni pamatovat při vymezení podmínek nezbytných pro přiznání kompenzačního bonusu na tyto mimořádné okolnosti, jaké panovaly na straně žalobkyně. Nepřiznání kompenzačního bonusu žalobkyni pro dobu, kdy se z důvodu pandemické situace reálně nemohla věnovat svému podnikání, s odkazem na nesplnění podmínky obratu, by popíralo samotný smysl těchto kompenzačních programů.

10. Žalovaný dle názoru žalobkyně měl tedy přihlédnout ke specifickým její podnikatelské činnosti a ke specifickému procesu získání oprávnění k poskytování zdravotních služeb, neboť uplatněný přístup je pro žalobkyni nepřiměřeně tvrdý a neodpovídající dané situaci a smyslu a účelu kompenzačních programů. Je totiž zcela zřejmé, že žalobkyně významně finančně pocítila dopad koronavirové pandemie (pacienti k zubním lékařům v dané době nechodili), avšak neobdržela žádnou finanční kompenzaci (a to právě s ohledem na absurdní podmínku v podobě předepsaného minimálního obratu v roce 2019).

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s odkazem na bod [17] napadeného rozhodnutí uvedl, že obecně vnímá skutečnost, že zahájení reálného výkonu ekonomické činnosti poskytovatele zdravotních služeb ve smyslu § 2 odst. 1 a § 11 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb., o poskytování zdravotních služeb, ve znění pozdějších předpisů, předchází složitější proces, než u řady jiných podnikatelů. K udělení nezbytného oprávnění k poskytování zdravotních služeb (vydání rozhodnutí o něm ve smyslu § 15 daného zákona) tak zpravidla dochází s určitým časovým odstupem od založení a vzniku právnické osoby, která o jeho udělení žádá. Na stranu druhou nelze odhlížet od faktu, že v situaci obdobné se nacházejí např. také právnické osoby po svém založení a vzniku za účelem reálného výkonu ekonomické činnosti žádající o vydání koncese nezbytné pro provoz koncesované živnosti ve smyslu § 50 a násl. zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů. Z toho žalovaný dovodil, že případ žalobkyně není výjimečný. Přesto uvedl, že si je vědom praktických obtíží, které zahájení podnikání poskytovatele zdravotních služeb obnáší. S ohledem na právní rámec dopadající na nyní projednávanou věc však konstatoval, že tato okolnost nemůže mít vliv na závěr o naplnění podmínek, za nichž je na společníka společnosti s ručením omezeným nahlíženo coby na subjekt kompenzačního bonusu.
12. Dále uvedl, že klíčovou otázkou pro závěr o meritu nyní projednávané věci je interpretace § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu, obsahujícího část negativního taxativního výčtu podmínek, vymezujících okruh oprávněných osob (subjektů kompenzačního bonusu). Z tohoto ustanovení žalovaný dovodil, že za subjekt kompenzačního bonusu může být považován (nepopíraje další podmínky kumulativně stanovené v ostatních odstavcích § 2a zákona o kompenzačním bonusu či jiných relevantních právních předpisech) pouze společník takové společnosti s ručením omezeným, která v průběhu skončeného zdaňovacího období daně z příjmů právnických osob, jež bezprostředně předcházelo relevantnímu bonusovému období ve smyslu § 5 zákona o kompenzačním bonusu, pokud toto bylo pro danou právnickou osobu alespoň jejím prvním zdaňovacím obdobím DPPO, dosáhla kvalifikované výše ročního úhrnu čistého obratu – překračující částku 180 000 Kč; eventuálně, pokud se jedná o společníka

společnosti s ručením omezeným, jejíž první zdaňovací období DPPO ještě nebylo skončeno a kryje se s relevantním bonusovým obdobím ve smyslu § 5 zákona o kompenzačním bonusu, lze takového společníka za subjekt kompenzačního bonusu považovat, pokud „jeho“ společnost s ručením omezeným vykonává činnost po celou délku tohoto svého prvního zdaňovacího období DPPO a současně prokáže důvodný předpoklad, že v jeho rámci dosáhne kvalifikované výše ročního úhrnu čistého obratu – překračující částku 180 000 Kč. Nelze pak dle žalovaného opomenout, že citovaným ustanovením odkazovaný § 1d odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), stanoví, že ročním úhrnem čistého obratu se rozumí výše výnosů snížená o prodejní slevy, dělená počtem započatých měsíců, po které trvalo účetní období, a vynásobená 12, přitom u společností existujících toliko po část zdaňovacího období roku 2019 je v praxi vyžadováno dosažení pouze poměrné části shora uvážené kvalifikované výše úhrnu čistého obratu reflektující konkrétní počet započatých měsíců.

13. Žalovaný upozornil, že jinou, než shora předestřenu interpretaci, citované ustanovení, s ohledem na svou jasnou formulaci, jednoduše nenabízí, přičemž pokud by se o ni žalovaný či jiný orgán veřejné moci pokusil, nevyhnutelně by vykročil z rámce výkladu práva a vstoupil na pole jeho svévolného dotváření. Rozhodně pak citované zákonné ustanovení nepočítá se zohledněním jiných okolností spočívajících v širším skutkovém kontextu provázejícím podání konkrétní žádosti o kompenzační bonus.
14. Smysl a účel nastavení restriktivní podmínky (pojistky) v podobě § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu dle žalovaného spočívá ve snaze zamezit eventuálnímu zneužití, resp. účelovému čerpání kompenzačního bonusu. Konkrétně žalovaný konstatuje, že jeho cílem je poskytnutí garance, že kompenzační bonus bude vyplacen toliko společníkům takových společností s ručením omezeným, které budou elementárně životaschopné a reálně vyvíjející ekonomickou aktivitu alespoň v minimálním přiměřeném rozsahu. Tím je eliminována možnost, aby byl kompenzační bonus čerpán společníky takových společností s ručením omezeným, které jsou fakticky neaktivní, a které nevykonávají hospodářskou činnost nebo ji vykonávají jen velice omezeně, a dále se zamezuje tomu, aby docházelo k účelovému zakládání společností s ručením omezeným toliko s vidinou čerpání kompenzačního bonusu. Zakotvení takové pojistky proti zneužití jinak velmi benevolentně nastaveného kompenzačního opatření, navíc v kontextu určité hektičnosti situace, v níž bylo toto opatření zavedeno a aplikováno (vypláceno), lze pak zajisté považovat za legitimní.
15. Dále žalovaný důrazně podotkl, že výše citovaný § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu, obdobně jako jemu bezprostředně předcházející odstavce daného ustanovení, neposkytují správci daně jakoukoliv možnost správního uvážení a naopak toliko kogentně stanoví podmínky, jejichž formální naplnění je správce daně povinen ověřit, přičemž úměrně výsledku tohoto ověření je pak správce daně povinen učinit prostý závěr, zda konkrétního žadatele je či bylo možno považovat za subjekt kompenzačního bonusu, či nikoliv; jedná se tedy ze své podstaty o ustanovení jednoznačně správci daně stanovující, jakým způsobem má za splnění určitých podmínek rozhodnout (srov. přiměřeně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 74/2010-74, či ze dne 19. 11. 2018, č. j. 8 Azs 195/2018-59, bod [12]).

16. K tomu pak žalovaný připomněl, že je při své činnosti navíc vázán zásadou zákonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 daňového řádu, dle nějž správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony (včetně mezinárodních smluv, které jsou součástí tuzemského právního řádu) a jinými právními předpisy, takže jeho povinností v nyní projednávané věci bylo aplikovat příslušnou pozitivně právní úpravu tak, jak byla zákonodárcem nastavena (de lege lata). Naopak jak správci daně, tak posléze žalovanému při rozhodování o meritu nyní projednávané věci nepřislušelo hodnotit eventuální „tvrdość zákona“ v dopadu na žalobkyni, či snad dokonce ze své pozice zkoumat ústavní konformitu aplikovaných zákonných ustanovení (viz ostatně již bod [18] napadeného rozhodnutí).
17. K samotnému skutkovému stavu žalovaný konstatoval, že prvním skončeným zdaňovacím obdobím DPPPO společnosti MUDr. Š. H., s.r.o., jejímž společníkem byla žalobkyně, bylo zdaňovací období roku 2019, přičemž toto zdaňovací období bezprostředně předcházelo 1. a 2. bonusovému období podle § 5 odst. 1 a 2 zákona o kompenzačním bonusu. K tomu pak žalovaný z opatrnosti dodal, že v důsledku této skutečnosti nebylo možno při hodnocení právního postavení žalobkyně ve smyslu § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu vycházet z hospodářských výsledků společností MUDr. Š. H., s.r.o. eventuálně dosažených v průběhu zdaňovacího období roku 2020. V rámci zdaňovacího období roku 2019, jehož výsledky byly pro závěr o právním postavení žalobkyně ve smyslu interpretovaného § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu jediné relevantní, pak bylo v konkrétním případě společnosti MUDr. Š. H., s.r.o., jež vznikla v srpnu 2019, nutno, při zohlednění již shora zmíněného § 1d odst. 2 zákona o účetnictví, aby tato společnost dosáhla úhrnu čistého obratu alespoň ve výši přesahující částku 75 000 Kč. Této kvalifikované výše ročního úhrnu čistého obratu společnost MUDr. Š. H., s.r.o. nedosáhla, a naopak v rámci daňového přiznání za příslušné zdaňovací období sama deklarovala dosažený obrat ve výši 0 Kč.
18. Jelikož společnost s ručením omezeným, v níž byla žalobkyně společníkem, nedosáhla v rámci skončeného zdaňovacího období, bezprostředně předcházejícího oběma relevantním bonusovým obdobím, kvalifikované výše ročního úhrnu čistého obratu, nesporně tím byla naplněna v § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu výslovně stanovená negativní podmínka, představující nepřekonatelnou objektivní překážku pro to, aby bylo možno žalobkyni považovat za subjekt kompenzačního bonusu ve smyslu zákona o kompenzačním bonusu, a tím současně nepřekonatelnou objektivní překážku pro vznik požadovaného nároku na tento bonus.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas konkludentně. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
20. Z průběhu daňového řízení lze seznat, že žalobkyně podala dne 3. 6. 2020, v souladu s § 7 zákona o kompenzačním bonusu, žádosti o pomoc společníkům malých s.r.o., jimiž vznesla požadavek na vyplacení kompenzačního bonusu za 1. a 2. bonusové období dle § 5 odst. 1 a 2 daného zákona; subjektivitu ve vztahu ke kompenzačnímu bonusu dle tohoto zákona žalobkyně ve svých žádostech odvozovala od svého postavení coby společníka

společnosti MUDr. Š. H., s.r.o. Správce daně podaným žádostem vyhověl a dne 9. 6. 2021 jí kompenzační bonus vyplatil. Základem pro jeho rozhodnutí bylo žalobkyní učiněné čestné prohlášení ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu.

21. Předmětem řešeného sporu je posouzení otázky, zda žalobkyně v nyní projednávané věci splňovala podmínku stanovenou v § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu, tedy, zda ji bylo možno v 1. a 2. bonusovém období ve smyslu § 5 odst. 1 a 2 tohoto zákona považovat za subjekt kompenzačního bonusu, či nikoliv.
22. Zákon o kompenzačním bonusu ve svém ust. § 2a odst. 1 a 2 obsahuje podmínky a kritéria, které musí subjekt splňovat, aby jej bylo možno považovat za subjekt kompenzačního bonusu v případě společníka společnosti s ručením omezeným. Tento subjekt, se za splnění požadovaných podmínek, stává ve smyslu ust. § 2b odst. 1 této právní úpravy daňovým subjektem. Navazující odst. 4 zmiňovaného ust. § 2a pak zakotvuje negativní vymezení, když uvádí, koho za subjekt kompenzačního bonusu nelze považovat. Dané ustanovení konkrétně stanoví: *„Subjektem kompenzačního bonusu podle odstavce 1 nemůže být společník společnosti s ručením omezeným, jejíž obrat podle § 1d odst. 2 zákona o účetnictví za skončené zdaňovací období daně z příjmů právnických osob bezprostředně předcházející bonusovému období nepřekročil částku 180 000 Kč, anebo která předpokládá, že její obrat podle § 1d odst. 2 zákona o účetnictví za první dosud neschopené zdaňovací období daně z příjmů právnických osob, po jehož celou délku tato společnost vykonává činnost, nepřekročí částku 180 000 Kč.“*
23. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, jak již bylo shora konstatováno, že správce daně provedl na základě daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2019, podaného společností MUDr. Š. H., s.r.o., šetření a zjistil, že tato společnost vykázala za příslušné zdaňovací období roční úhrn čistého obratu ve výši 0 Kč. Další postup správce daně, který přistoupil k aplikaci ust. § 89 a § 90 daňového řádu, byl naprosto případný. Je totiž zřejmé, že mu na základě této skutečnosti vyvstaly pochybnosti, zda žalobkyně skutečně naplnila podmínku podle § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu, a zda tedy na ni mohlo být nahlíženo jako na subjekt kompenzačního bonusu. Správnost procesního postupu správce daně shledal krajský soud i v tom, že s výsledkem postupu k odstranění pochybností, tedy se závěrem, že žalobkyně nebyla subjektem kompenzačního bonusu ve smyslu § 2a vztahovaného zákona, žalobkyni řádně seznámil.
24. Krajský soud aplikací shora vztahované právní úpravy na projednávanou věc dospěl k nepochybnému názoru, že žalobkyně nespĺnila podmínku danou ust. § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu, když její obrat podle § 1d odst. 2 zákona o účetnictví nedosáhl v rozhodném období částky 180 000 Kč (ani částky 75 000 Kč - viz níže), neboť činil 0 Kč.
25. Tento nezpochybnitelný závěr nemohl být vyvrácen ani jednotlivými žalobními námitkami.
26. Žalobkyně předně uvádí, že společnost MUDr. Š. H. s.r.o. byla založena za jediným účelem a to poskytování stomatologických služeb, kde jako vedlejší činnost probíhá i drobný prodej stomatologických pomůcek jako vedlejší činnost. Dále považovala za stěžejní i tu skutečnost, že předpokladem udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb je v případě právnické osoby několikafázový proces, který detailně v podané

žalobě vyspecifikovala. K tomu podotkla, že dříve, než byl tento složitý proces dokončen, nemohla jakkoliv zdravotní služby poskytovat.

27. Krajský soud podotýká, že plně chápe složitost situace žalobkyně, časovou náročnost celého schvalovacího procesu a ostatně i dopad těchto okolností na podnikatelskou činnost žalobkyně. Chápe i následky těchto okolností, tedy že s ohledem na probíhající proces o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb nemohla žalobkyně dosáhnout žádného obratu. Nicméně při zvážení všech namítaných důvodů krajskému soudu nezbyvá, než ve shodě s názorem žalovaného konstatovat, že tyto specifické okolnosti nejsou a ani nemůžou být v řízení o poskytnutí kompenzačního bonusu jakkoliv zohledněny. Povinnost splnit zákonná kritéria je v daném případě nepřekročitelná. Zákon o kompenzačním bonusu totiž vymezuje podmínky naprosto striktně a nedává daňovému orgánu jakoukoliv diskreční pravomoc, tedy neumožňuje, aby tento orgán finanční správy zohlednil při poskytování kompenzačního bonusu okolnosti specifické pro konkrétního žadatele, které jej, jako v případě žalobkyně, staví do nevýhodné pozice.
28. Nelze přisvědčit ani názoru žalobkyně, že nepřiznání kompenzačního bonusu v jejím případě s ohledem na specifické důvody, kdy se nemohla reálně věnovat svému podnikání, popírá samotný smysl kompenzačních programů. Jak již bylo shora konstatováno, zákonná úprava správci daně potažmo žalovanému nikterak neumožňovala, aby k specifické situaci žalobkyně přihlédl a její výjimečnou situaci zohlednil. Jakkoliv žalobkyně spatřuje v posuzované právní úpravě tvrdost zákona, nelze tuto okolnost, vzhledem ke striktní právní úpravě, zohlednit.
29. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž nastínil důvod požadavku zákona o kompenzačním bonusu upravený ve zmiňovaném ust. § 2a odst. 4 písm. a) spočívajícího v minimální výši obratu v předmětném zdaňovacím období, kdy dosažení této výše je určitou zárukou, že stát podpoří ty společníky společností s ručením omezeným, které vyvíjejí ekonomickou aktivitu v přiměřeném rozsahu. Takové odůvodnění má svůj racionální základ, který je současně i pojistkou proti eventuálnímu zneužívání takové pomoci státu. Ve vztahu k žalobkyni, která svoji neschopnost dostat požadavkům zákona logicky odůvodnila, však nezbyvá než konstatovat, že případná tvrdost zákona však není v jejím případě zohlednitelná.
30. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že vzhledem k tomu, že je při své činnosti vázán dle § 5 odst. 1 daňového řádu zásadou zákonnosti, je jeho povinností hodnotit nenaplnění podmínky dané ust. § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu jako nepřekonatelnou objektivní překážku pro to, aby bylo možno žalobkyni považovat za subjekt kompenzačního bonusu. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, že „v rámci zdaňovacího období roku 2019, jehož výsledky byly pro závěr o právním postavení žalobkyně ve smyslu interpretovaného § 2a odst. 4 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu jediné relevantní, pak bylo v konkrétním případě společnosti MUDr. Š. H., s.r.o., jež vznikla v srpnu 2019, nutno, při zohlednění již shora zmíněného § 1d odst. 2 zákona o účetnictví, aby tato společnost dosáhla úhrnu čistého obratu alespoň ve výši přesahující částku 75 000 Kč. Této kvalifikované výše ročního úhrnu čistého obratu společnost MUDr. Š. H., s.r.o. nedosáhla, a naopak v rámci daňového přiznání za příslušné zdaňovací období sama deklarovala dosažený obrat ve výši 0 Kč.“

31. Na základě uvedeného krajského soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. dubna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu